

JazzPulsen

MEDLEMSTIDNING FÖR FÖRENINGEN KLASSISK JAZZ NR 2/2022

Gamla Stans Jazzdagar
4 - 9 april 2022

En festival med klassisk jazz?

En festival med klassisk jazz? Med en minimal budget? Utan medialt stöd i medierna? I en och samma stadsdel – Gamla stan? Under en hel vecka? Är det klokt?

Föreningen Klassisk Jazz gör ett försök. Går det bra kanske det kan bli en årlig händelse. Allt hänger på antalet besökare. Nu behövs det ju inte så särskilt mycket folk för att fylla de trånga utrymmena i Källaren Movitz, Santa Clara, Sjätte tunnan. Bättre utrymme dock på Källarbyn.

Allt hänger på om älskare av klassisk jazz stänger av TV:n och beger sig till Gamla stan och fyller lokalerna.

Gamla stan Classic Jazz Festival. Festival? Det gick vi ut med. Det låter pretentiöst. Kanske Gamla stans Jazz-dagar? Jazzveckan i Gamla stan?

Två saker som är helt och hållet avgörande för att en festival skall lyckas finns faktiskt på plats. För det första krögare som är villiga att upplåta sina lokaler åt oss. Det gick faktiskt lättare än vi hade väntat. Det finns ytterligare tillgängliga krogar som är villiga att ta emot oss. Och en del har vi inte ens frågat. Nu verkar det begränsa sig till fyra krogar under perioden 4 - 9 april.

För det andra – det behövs bra orkestrar. Ta en titt på vårt program! Orkestrarna innehåller ypperliga musiker. Det ser ut att bli 10 - 12 konserter. Det kunde ha blivit dubbelt så många men då kanske de börjar konkurrera med varandra och vi vet ju inte hur stor publiken blir.

Vi har också försökt – och lyckats få med nya generationer av klassiska musiker i vårt program. Kretsen kring Jocke Falk är väl redan kända. Men Patchwork Jazz Band består av ännu yngre, personer i 30-årsåldern. Där finns också kvinnor med i bandet.

Av de fyra krogarna är väl Santa Clara på Lilla Nygatan den kanske mest kända i jazzsammanhang. Där får vi husera fyra kvällar 4 - 7 april. Jubilee Stompers inleder jazzveckan på måndagen. Orkestern är helt inriktad på 20-tals jazz med låtar av Morton, Bix och Oliver. Man kör även några Ellingtonarr. På tisdagen spelar Jesses New Orleansband (med splitterny CD). Till Santa Clara kommer det ungdomliga Skånegatan Syncopators och det – tvärtom - veteranbandet Mandy's Blue Seven.

Sjätte Tunnan på Stora Nygatan har mig veterligt inte haft någon klassisk jazz men däremot mycken annan musik. Där får man irra runt i katakomberna innan man hittar scenrummet. Tunnan tar hand om två band, Basklas and his Ten Doctors of Syncopation,. och ett ungdomligt band som låtit tala om sig – Patchwork Jazz Band.

Källaren Movitz är redan känt i klassiska jazzkretsar sedan Claes Koffman med olika band började spela där för några år sedan. Dit kommer hans eget Movitz Hot Five med två verkliga veteraner, klarinettisten Erling Ribbing och pianisten Pelle Larsson. Dit flyttar också för en kväll South Station Stompers, hemmahörande på en krog på Söder men som nu – förhoppningsvis – tar med sig sin stora stampublik från Söder till Gamla stan.

Veckan avslutas fredag-lördag på Källarbyn, granne med Sjätte Tunnan. Denna utmärkta jazzlokal med stora utrymmen har anlitats av Föreningen Klassisk Jazz, dels för en rad sammanträden men också för en fortsättning av Stockholms mångåriga och unika måndagsjamsessions. På fredagskvällen spelar Christer Fellers New Orleans Stompers innan det är dags för lördagens avslutning. Festivalen fick inga ekonomiska bidrag. Två av de orkestrar som vi hade tänkt ge ersättning enligt musikerförbundets rekommendationer ställer ändå upp – Joakim Falks Blue Devils och Jacob Ullbergers Red Hot Trio. Dessutom medverkar Old Boy Stompers med bland andra den senaste Armstrongstipendiaten Claes Sterner.

En av orsakerna till denna jazzvecka är att det saknas spelställen. Många stockholmsband klagar över att de har för få – eller inga – spelningar. Men det gäller att skapa en publik. Medierna vill inte hjälpa oss. Vi sökte pengar hos Kulturrådet. I den giv vi var med i gavs 140 000 :- till en jazzklubb i Malmö som enbart satsar på modern jazz. I Stockholm fick Enskede Jazz 80 000 kronor till konserter med ”fri form” modern jazz. En jazzakademi på Öland fick också 80 000. Vi sökte också pengar hos Stockholms stad men fick nej. De pengagivande institutionerna tar förstås hjälp av expertis. Min misstanke är att det då enbart är främjare av modern jazz som anlitas, kanske experter som tycker att vår musik består av amatörer som inte kan spela. Vi kommer bort helt i hanteringen.

Väl mött i Gamla Stan 4 - 9 april!

Peo Österholm

Den vackra omslagsbilden är tagen av Claes Koffman.

JAZZPULSEN
NR 2 mars 2022
Utgiven av
Föreningen Klassisk Jazz
Ansvarig utgivare och ordf.
Nils-Bertil Morgell
nbmorgell@gmail.com
0708-60 11 91

Redaktion:
Nils-Bertil Morgell
nbmorgell@gmail.com
Åke Dahlbäck
info@harnosound.com
Bengt Herslöf
bengt.herslof@lipidea.se

Hemsida:
www.klassiskjazz.se
Claes Koffman
koffman@telia.com

Medlemsfrågor:
Bengt Herslöf
bengt.herslof@lipidea.se
0703-45 18 10

Medlemsavgift
300 kronor per år
450 kr per par och år
Bg 640-0964

Skribenter
Björn Englund
Nils-Bertil Morgell
Ola Pålsson
Per Strömbäck
Peo Österholm

Layout: Åke Dahlbäck
info@harnosound.com
070-395 13 94

Bidrag till Pulsen nr 3 2022
sänds till Bengt Herslöf före 1
maj. Nästa Jazzpuls beräknas
komma ut omkring 15 maj.

Ordföranden har ordet

Sverige har öppnat upp igen. Vi kan åter lyssna på levande jazz. Det gäller att passa på innan det kanske kommer en bakstöt.

Som framgår av förra numret av Jazz Pulsen är flertalet jazzklubbar igång med sin verksamhet. Likaså spelas jazz på ett antal restauranger och caféer i Storstockholm. Håll utkik över jazzutbudet på föreningens hemsida under fliken kalendariet!

Vårens höjdpunkt för oss älskare av klassisk jazz är den festival som föreningen arrangerar i Gamla stan den 4 – 9 april. Tider och platser framgår på annan plats i tidningen. Jag vill redan nu framföra föreningens stora tack till den kommitté som lagt ner åtskilliga timmar, för att inte säga dagar, för att få programmet på plats. Jag vet att det har varit ett mycket stort arbete för att både hitta lämpliga lokaler och lämpliga orkestrar för att sedan pussla ihop lokaler och orkestrar. Ett stort tack till Peo Österholm som tillsammans med Claes ”Koffe” Koffman varit drivande i kommittén.

Men lite smolk i glädjebägaren: Som framgår av Peo Österholms artikel i tidningen sökte vi bidrag både av staten och staden men fick tyvärr nej av båda. Vår typ av jazz anses tydligen för omodern och inte tillräckligt fin. Vi vill därför vädja om ett ekonomiskt bidrag så att vi kan ge de musiker som spelar i alla fall någon ersättning. Bidraget kan lämpligen sättas in på föreningens bankgiro 640-0964 och ange då att det avser festivalen i Gamla stan.

Som ni kanske vet så jammar våra musicerande medlemmar på Café Källarbyn i Gamla stan i princip varannan måndag. Vilka måndagar det gäller anges på hemsidan. Både musikerna och caféet ser gärna att det kommer publik.

Slutligen: Den som ännu inte har betalat in årsavgiften bör göra det så snart som möjligt. Den är fortfarande 300 kr för enskild och 450 kr för par. Betala till bankgiro 640-0964. Ange både postadress och e-mailadress så att styrelsen kan hålla föreningens medlemsmatrikel uppdaterad.

Nils-Bertil Morgell

Dessa orkestrar spelar på Gamla Stans jazzdagar

Jubilee Stompers

Är ett relativt nystartat band. Började repetera tillsammans i december 2019.

Bandet har följande sättning

PeO Österholm kornett

Magnus Öberg klarinett

Marcus Sundbom altsaxofon (bar)

Johan Wennlund trombon

BG Augustini plektrumbanjo/plektrumgitarr

Per Jonsson Gille bassaxofon

Bandmedlemmarna har tillsammans ett stort antal manårs spelerfarenhet från musicerande i många olika konstellationer. PeO och Johan spelade i slutet av 60- och början av 70-talet tillsammans i bandet Washboard Syncopaters.

Ett komp med banjo/gitarr och bassaxofon ger ett speciellt sound som lämpar sig väl för låtar från 1920-talet, lyssna till exempel på inspelningar med Bix Beiderbecke och Adrian Rollini.

Fyra blåsare med olika klangfärg och tonhöjd ger möjligheter till fina klanger både i improviserat ensemblespel och spel i stämmor

Ett speltillfälle på en jubileumsfest med 20-talstema hjälpte till att ge bandet en rivstart med repetitioner och låtval och bandets namn Jubilee Stompers föll sig naturligt. Att låten Jubilee Stomp av Ellington blir en signaturlodi för bandet är ofrånkomligt.

Bandet repeterar gärna litet udda låtar som inte spelas så ofta på jammen.

Vill gärna ha låtar med intro, flera teman, övergångar och överraskande finesser.

Lyssnar gärna på låtar som spelas av Bix olika bandkonstellationer och Tuba Skinneys inspelningar på Youtube är en guldgruva både för att hitta spännande låtar och för att planka ideer om temaordning och stämmor.

Några exempel på låtar som ingår i bandets låtval är Blue River, Susie, the Chant, Baltimore, Droppin Shucks, Singin the Blues, At the Jazzband Ball, Black Bottom Stomp, Torrid Rhythm, Jubilee Stomp, Them Things Got Me, Rhythm King.

Jesses New Orleans band

Jesses NO Band har verkat i närmare 30 år. Sjumannaorkesteren spelar den klassiska 20-talsrepertoaren. Förebilderna har varit Bunk Johnson, George Lewis och Louis Armstrong. Orkesterledaren Jens Lindgren har samlat kring sig några av de allra yppersta inom genren – Sven Ståhlbergs tillbakadragna men ändå klangfulla trumspel, Tord Larssons mustiga klarinett och saxofonspel samt inte minst Lindgrens eget kraftfyllda trombonspel.

Orkesteren är i dagarna aktuell med sin sjunde CD, en utgåva som befäster orkesterens ställning som Sveriges ledande New Orleansband.

Medlemmar: *Ragnar Tretow, trumpet, Tord Larsson, klarinett, tenorsaxofon, Jens Lindgren, trombone, Lars Tidholm, piano, vocal, Göran Stachewsky banjo, Tomas Ekström, bas, Sven Ståhlberg, trummor.*

Skånegatan Syncopators spelar jazz som ofta hörs på gatorna i New Orleans. Stilen är inspirerad av tidig jazz, blues, folk och country. På somrarna spelar de helst ute på gator och torg. Bandet är löst ihopsatt och har ofta gäster.

Trombon - Louise Rehbinder

Trumpet - Niklas Carlsson (gäst)

Klarinett - Mats Sundström (gäst)

Tvättbräda - Christer Åberg (vik)

Tuba - Kaj Otaki

Banjo - Anna Elmqvist

Gitarr - Mats Wikström

Basklas & His Ten Doctors of Syncopation

Orkesteren bildades 1986 av musikanter med bakgrund i olika studentorkestrar från Sveriges olika universitet. De entusiastiska musikanterna strävar efter att återskapa soundet från de ursprungliga storbanden från 1920-talet kombinerat med "glimten i ögat"-arvet från studentmusiken. Bandet har en huvudådra kring heta och snabba stomplåtar som framfördes av orkestrar såsom Fletcher Henderson, Duke Ellington, Don Redman och Cab Calloway.

Vidare info & kontakt: <http://www.basklas.org>, basklas@basklas.org

Mandy's Blue Seven

Bandet bildades 2012 men alla i bandet har ett förflutet i den klassiska jazzen sedan lång tid tillbaka i andra band. Våra förebilder och huvudsakliga repertoar är hämtad ur den jazz som spelades i 20-talets Chicago av Louis Armstrong, Bix Beiderbecke, King Oliver, Jelly Roll Morton m.fl.

Bandmedlemmar; *Bob Mc Allister* trombon och sång, *Bernt Eskeby* klarinett och sång, *Per-Axel Olsson* kornett, *Ulf Lindberg* piano, *Håkan Rosenqvist* banjo och gitarr, *Artur Forsberg* tuba, *Peter Inghe* trummor

Movitz Hot Five är en orkester skapad av jazzveteranen och banjoisten/gitarristen Claes Koffman. Han ordnade jazzspelningar på den mysiga Källaren Movitz för några år sedan. De han oftast anlitat vid dessa spelningar är

pianisten Pelle Larsson, kornettisten Peo Österholm, klarinettisten Erling Ribbing samt basisten Lasse Pettersson. Larsson och Ribbing tillhör de verkliga veteranerna inom svensk klassisk jazz.

South Station Stompers har spelat på restaurant Lilla Wien på Södermalm under ca tjugo år. Stilen har alltid varit klassisk jazz och sättningen ungefär den samma under alla år. Många är de musikanter som varit med och gjort detta möjligt, ingen nämnd och ingen glömd.

trombonen av Bob McAllister, Peter Johannesson, Peter Gorpe eller Håkan Åkerstedt; rörblåset av Göran Bohlin eller Ulf Ranhagen; basen av Robert Björklund eller Gerhard Johansson; pianot oftast av Robert Falk och banjo av Tor Holmberg.

Idag är vi ca femton musikanter som hjälps åt att varje söndag ställa upp med en kornett, en trombon, ett rörblås och banjo, bas och piano. Kornetten brukar spelas av Per-Axel Olsson, Olle Nilsson, Gwyn Lewis eller Peo Österholm;

Det är alltså så att bandets bemanning alltid är en överraskning.

Patchwork Jazz Band

Tradjazzbandet som bildades ur ett musikkollektiv med passion att spela på gatan. Med över hundra spelningar i bagaget har de livat upp Stockholms gator, torg och scen sedan starten 2018. Glada standards varvas med klagande blues, spirituals och exotiska rytmer. Repertoaren är hämtad från artister som Kid Ory, Bessie Smith och Jelly Roll Morton.

Josefin Staaf - Sång, klarinett
Jens Corsman - Trumpet
Martin Nurmi - Altsaxofon
Erik Ribeli - Trombon
Lars Lindström - Gitarr, banjo, sång
Susana Municio - Bas
Johan Nilsson - Trummor

Ärade jazzpublik. Jag heter Christer Fellers och är kappellmästare och för min orkester **Christer Fellers New Orleans Stompers**. Namnet är valt för att betona att vi spelar den gamla traditionella New Orleans jazzen. Jag har jag valt mina favoritmusiker med omsorg. Erik Persson sjunger, trakterar altsaxofon och tillhör den yppersta jazzeliten inom den traditionella jazzen. Fredrik Hellberg sjunger och trakterar trummorna. Han är mycket mångsidig och har få övermän inom den traditionella

trumstilen. Claes Grönberg spelar banjo med en unik förmågan att skapa melodiosa och intressanta solon. Renzo Spinetti sjunger och trakterar sin bas i den gamla tunga New Orleans stilen. Christer Fellers spelar trumpet och sjunger ibland. Han började sin jazzkarriär i Imperial Band på 60-talet, bandet som spelade en jordnära New Orleans jazz. Ni kan se fram emot en känslofylld, hårdsvängande jazzupplevelse i den gamla New Orleans stilen.

Old Boy Stompers

Old Boy Stompers är ett traditionellt jazzband, som startade som ett partyband för 11 år sedan. Sammansättningen bestod av bl.a Olle Törnqvist och Knut Rutenborg. Så småningom utvecklades bandet med en repertoar av australiensisk tradjazz och Humphrey Lyttleton-melodier och uppträdde på pubar, klubbar och festivaler. Under åren har sättningen och repertoaren förändrats av olika anledningar men den traditionella stilen har bibehållits. Den utmärkan-

de stilen har påverkats av den walesiske kornetisten och entertainern Gwyn Lewis, vilket givit bandet dess popularitet runt Stockholmstrakten. Övriga musikanter i bandet är väletablerade sopransaxofonisten Clazze Sterner, "underbarnet" sångaren och trombonisten Hans Brandgård, välkände pianisten Hans Hultman-Boye, den alltid glade basisten Tomas Ekström samt ledaren och tenorbanjoisten Boa Carlman.

Jacob Ullberger Red Hot Three

Björn Bäckström: sax, klarinett

Jacob Ullberger: banjo, gitarr, sång

Niklas Wennström: bas

Björn och Jacob spelar tillsammans i Stockholm Stompers och Niklas och Jacob spelar tillsammans i Spicy Advice Ragtime Band – men den här konstellationen är unik för kvällen. Energifylld och lekfull 20-talsjazz utlovas. Trions lilla format gör att alla instrumenten får stort musikaliskt utrymme och där instrumentens funktion kan vändas ut och in på och lekas med.

Jacob Ullberger kanske är bekant för många i och med sin medverkan i Stockholm Stompers, Spicy Advice Ragtime Band, Hot Jazz Trio och norsksvenska Union Rhythm Kings. Han har turnerat i USA, Japan och Europa i mer än 20 år. Både som solist och med sina fasta ensembler.

Björn Bäckström tillhör den nya spännande generationen med nyexaminerade musikhögskolestudenter med ett genuint intresse för jazz från tjugo och trettioalet. Han vilar tryggt på Sidney Bechet och trettioalets tenorgiganter.

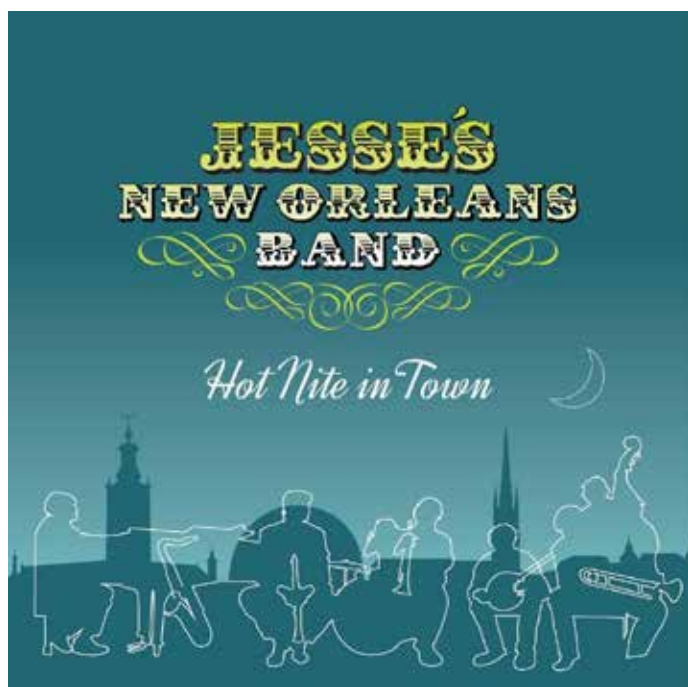
Niklas Wennström har i många år varit det rytmiska och harmoniska fundamentet i Spicy Advice Ragtime Band. Med sin härliga "fire" får han musiken att flyga.

Joakim Falk Blue Devils - a tribute to Bunk Johnson

Till Gamla Stans Jazzdagar har trumpetaren Joakim Falk, tillsammans med Gunnar Åkerhielm piano och Jonathan Leidecker trummor, satt ihop ett specialprogram med utgångspunkt i den New Orleanska trumpetlegenden Bunk Johnsons musik. Sättningen är hämtad från Bunk Johnsons Trio från 1946 med Alphonse Steel (trummor) och Don Ewell (piano) men konserten kommer att göra nedslag i lite av varje av Bunks revival-karriär. Joakim Falk Blue Devils är känd för den Stockholmska tradjazzpubliken bl a från St:a Clara där de spelar regelbundet med lite skiftande sättningar, ofta med delar av Spicy Advice Ragtime Band som gäster. Joakim vill tillägna konserten sin nyligen bortgångna vän och mentor Claes Ringqvist som betytt mycket för hans musikaliska inriktning, inte minst Bunk-spåret.

Jesses New Orleans Band - Hot Nite In Town

1) Milneburg Joys 2) On the Sunny Side of the Street 3) Down by the Old Mill Stream 4) Bill Bailey 5) Kansas City Man Blues 6) Tiger Rag 7) Who's Sorry Now? 8) Mood Indigo 9) Someday (Yo'll Want Me to Want You) 10) Pretend 11) Ostrich Walk 12) Delta Bound 13) Shim-Me-Sha-Wabble 14) Some of These Days

Ragnar Tretow (trumpet och sång), Jens "Jesse" Lindgren (trombon och sång), Tord Larsson (klarinett och tenorsaxofon), Lars Tidholm (piano och sång), Göran Stachewsky (banjo) Tomas Ekström (bas) och Sven Ståhlberg (trummor).

Inspelad live 2019 på St:a Clara Bierhaus i Stockholm, Lidingö Jazzklubb och Aniarahallen i Sollentuna.

Jesses New Orleans Band har som orkester verkat i närmare 30 år. Fyra av medlemmarna har varit med sedan starten. Orkestern har nu släppt ut sin sjunde skiva. Denna är inspelad live inför publik. Konsertinspelningar har jämförts med studioinspelningar både för och nackdelar. Fördelarna är att det många gånger är en bättre stämning. En entusiastisk publik får många gånger musikerna att lyfta sig. Nackdelen är att om det någon gång görs en mindre miss så är missen dokumenterad. Inspelningen kan inte tas om som på samma sätt som i en studio. Personligen anser jag att fördelarna med en konsertinspelning överväger nackdelarna.

Några av spåren är klassiska New Orleans-melodier, Milneburg Joys, Tiger Rag och Ostrich Walk. Dessa spelas i traditionell NO-stil så att tonvikten läggs på det kollektiva ensemblespelet i stället för på enskilda solon. Detta skiljer New Orleans jazzen från till exempel dixieland. Så är det i dessa spår.

Även om det förekommer solon så är det, med undantag för pianosolona och trumsolot i Tiger Rag, nästan alltid någon av de andra blåsarna som spelar en stämning bakom.

Några gamla schlagers som har "adopterats" inom den klassiska jazzen är On the Sunny Side of the Street, Bill Bailey, Who's Sorry Now? och Some of These Days. Förutom de instrumentala inslagen så hörs sång av "Jesse" i On the Sunny Side of the Street, av Lars i Bill Bailey och av Ragnar (baryton) i de två sistnämnda.

Från Duke Ellingtons repertoar har hämtas Mood Indigo och Delta Bound. Det är två långsamma melodier som spelas med stor känsla. Både "Jesse" och Ragnar använder sina sordiner.

Ett spår som tydligt avviker från de övriga är Pretend, tidigare inspelad av bland andra Nat King Cole. Det är ett solonummer av Tord stämningsfullt framfört på tenorsaxofon. Vi som brukar lyssna på orkestern live vet att han alltid bjuder på ett solonummer med saxofon.

Som framgår av namnet så spelar orkestern New Orleans-jazz. Orkestern har den sedvanliga frontlinjen med tre blåsinstrument och en fyrmannastark kompsektion med banjo. Orkestern spelar som nämnts i traditionell NO-stil med tonvikten på ensemblespelet. Ragnar kan verkligen leda ett sådant. Både "Jesse" och Tord fullgör med bravur sina uppgifter i ensemblespelet som trombonist respektive rörlblåsare. Tord växlar mellan klarinett och tenorsaxofon. Saxofon är inget nytt i New Orleansjazzen. Redan på 1920-talet innehöll Sam Morgans band saxofon. Denna tradition fullföljdes sedan av bland andra Kid Thomas Valentine.

Att tonvikten lagts på ensemblespelet hindrar inte att det förekommer solon. Dessa är genomgående av mycket hög klass. När en blåsare spelare solo uppbackas han regelbundet av en av eller av båda de andra blåsarna. Detsamma gäller flertalet sånginslag.

Kompsektionen får inte glömmas bort. Lars är förutom sångare och i vissa spår även solist en skicklig ackompanjator. Lyssna bara på hans boogie-woogie liknande basgångar i Bill Bailey. "Stache" gör, som vanligt, inget väsen av sig utan ser till att kompet fungerar stadigt och jämt. Tomas har ett pumpande och drivande basspel som innefattar "slappbas". Sven har ett varierande trumspel och använde virveltrumma, cymbal och träblock med mera. En sedan snart 30 år samspelt kompsektion som verkligen får det att svänga.

Denna skiva har blivit bättre för varje gång jag har spelat den. Den är väl värd att förvärva. Den kan köpas antingen i samband med orkesterns konserter eller via beställning lasse.tidholm@gmail.com.

Nils-Bertil Morgell

Johnny Dodds – en diskografi

En av föreningens medlemmar, Rolf Johansson, ha upprättat en diskografi över Johnny Dodds alla skivinspelningar. Den börjar med inspelningar tidigt 1920-tal när Dodds spelade med King Oliver. Den sträcker sig fram till slutet av 1930-talet. Johnny Dodds avled år 1940, inte ens 50 år gammal.

Diskografin är upprättad på ett word-dokument, 27 sidor långt. Det levereras i digital form.

Rolf Johansson har nu välvilligt ställt diskografin till Armstrongfondens förfogande. Den som vill köpa diskografin kan sätta in 100 kr på bankgiro 640-0964.

Den som vill får naturligtvis sätta in en större slant! Ange att det gäller Dodds-diskografin. Ange även e-postadress till vilken filen ska sändas. Pengarna tillfaller den fond som varje år delar ut Armstrongstipendiet.

Som ordförande i den kommitté som beslutar om stipendiet får jag framföra fondens stora tack till Rolf för hans gedigna arbete och för att han har ställt diskografin till fondens förfogande.

Nils-Bertil Morgell

Johnny Dodds discography

This discography contains almost 90 studiosessions and around 270 records. I have checked Brian Rust "Jazz records 1897-1942" and Dixon-Godrich "Blues and Gospel records 1902-1943". And also checked the terminated Storyville Magasin where they often discussed Johnny Dodds recordings, especially Paramount labels recordings. There are some comments from me.

King Oliver's creole jazz band

Joe "King" Oliver, Louis Armstrong co, Honore Dutrey tb, Johnny Dodds cl, Lil Hardin p, Bill Johnson bj, Warren "Baby" Dodds dr
Richmond Indiana Thursday 5 April 1923 Gennet label

- 11383-B **Just gone** (Oliver-Johnson)
No soli
- 11384-B **Canal Street blues** (Oliver-Armstrong)
Soli: Dodds cl 24 bars
- 11385-C **Mandy Lee blues** (Bloom-Melrose)
Soli: Dodds cl break, Dodds cl 10 bars, Dodds cl bridge 6 bars, Oliver co break, Dodds cl break, Oliver co coda
- 11386-C **I'm going away to wear you off my mind** (Smith)
Soli: Hardin p 32 bars, Dutrey tb break
- 11387-A **Chimes blues** (Oliver)
Soli: Hardin p 24 bars, Armstrong co 24 bars, Dutrey tb coda

King Oliver's creole jazz band

Joe "King" Oliver, Louis Armstrong co, Honore Dutrey tb, Johnny Dodds cl, Lil Hardin p, Bill Johnson bj, Warren "Baby" Dodds dr
Richmond Indiana Friday 6 April 1923 Gennet label

- 11388- **Weather bird rag** (Armstrong)
Soli: series of breaks: Dutrey tb, Dutrey tb, Dodds cl, Doods cl, Dutrey tb, Doods cl, Johnson bj, Oliver/Armstrong co, Dodds cl, Dutrey tb.
Oliver/Armstrong co coda
- 11389-B **Dippermouth blues** (Oliver-Armstrong)
Soli: Dodds cl 24 bars (Stop-time), Oliver co 36 bars, Johnson vo break "oh! Play that thing"
- 11390-B **Froggie moore** (Spikes bros-Morton)
Soli: Doods cl bridge, Armstrong co 32 bars, Dodds cl 32 bars + coda 4 bars
- 11391- **Snake rag** (Oliver)
Soli: Dodds cl break, Oliver/Armstrong co break, Oliver/Armstrong co break

King Oliver's jazz band

Joe "King" Oliver, Louis Armstrong co, Honore Dutrey tb, Johnny Dodds cl, Lil Hardin p, Arthur "Bud" Scott bj, Warren "Baby" Dodds dr (Louis Armstrong or Baby Dodds slide – whistle) Chicago, Illinois Friday 22 June 1923 Okeh label

- 8391-A **Snake rag** (Oliver)
Soli: Dodds cl, Oliver/Armstrong co break, Scott vo break "Oh! Sweet man", Oliver/Armstrong co break

Jesse Lindgrens trombon...

Eagle Band i källare i Gamla Stan (Bobbadilla?) c:a 1961

Jan Lindlöf trummor, Bo Juhlin tuba, Håkan Håkansson klarinett, Jesse Lindgren trombon, Kim Johansson banjo, Kjell Jörstedt kornett och Per-Erik "Slim" Notini piano

... är kanske det instrument som drabbat – eller smekt – Gamla stans månghundraåriga källarvalv mer än något annat instrument. I en hel mansålder har ställen som Gazell, Gamlingen, Engelen, Stampen, Bobbadilla hemsökts av hans Conn 6H från 50-talet (men med nytt drag).

(Till ovanstående ställen kan läggas flera kortlivade och av myndigheterna övervakade jazzställen, varav en del stängdes av polisen.)

Denne "rikstradtrombonist" Lindgren är dessutom bosatt på Skräddargränd 2B, tre trappor upp via en magnifik uråldrig järntrappa, har varit bosatt på andra ställen i Gamla Stan sedan 1967 och kan alltså stadsdelen utantill, från källaren och uppåt. Men född på nedre Norrmalm, där det närbelägna och annorlunda Gamla stan lockade redan i pojkåldern.

– Gamla stan var min ungdomsgård.

Gymnasiet gick Jesse i Norra Latin, ett av de där verkliga jazzläroverken, där en skoldans utan gammaljazz var otänkbart. Varför hamnade så många unga vid denna tid i traditionell jazzmusik?

– Det handlade om mer än musiken. Det handlar om ett sammanhang, inte bara lyssna på musiken, kanske ragga, tycka att man känner varandra och inte bara tonerna vi spelar. Och det hittade jag när jag började gå på Gazell på Österlånggatan i början av 60-talet. Men stället startades redan 1950. Inspirationen kom inte från New York eller London utan från Paris och "existentialistklubbarna" där.

Ibland kunde det uppstå "klubbkrig" mellan ställena. Särskilt Gazell och dess ägare Orkie Nyström klagade på att andra nya tog över hans klubbkoncept. Ett av de nya ställena var Bobbadilla på Svartmangatan.

– Där spelade jag ofta 1963-64 med ett band som hette Eagle Band. Stället stängdes senare på grund av arkeologiska utgrävningar.

Gazell stängde 1969. Det ställe som verkligen kan sägas ha tagit över stafettpinnen var Stampen som startade i samma veva. Stampen finns ju än idag men jazzutbudet där idag är sparsamt.

– Stampen blev mitt vardagsrum men också Engelen där jag spelade i nästan 20 år med Kustbandet. Vi turades om med Sumpens Swingsters och Sveriges Jazzband.

Omkring 2005 hade jazzen nästan försvunnit från Gamla stan. Blues, irländskt, rock. Medierna gav blanka fan. Sven Malm på Svenska Dagbladet var den siste jazzjournalisten. Alla musiker och gamla diggare suckade. Gammal jazz var helt enkelt inte gångbar. Men vad händer nu, idag? Ett antal ställen öppnar sina källare i underjorden. Musiker försöker åter prångla ner basfioler, tubor och trumset nerför de trånga trapporna. Hur kommer det sig? Motsättningarna mellan olika musikgenrer börjar lösas upp. Jesse tror han har en förklaring.

– De flesta krögare kommer från främmande land och har inte samma fördomar mot traditionell jazz. De har inte förstått jazzens dåliga rykte. De blandar olika genrer friskt.

Ett sådant ställe är Santa Clara där Jesse med mindre sättningar har stadiga gig varje tisdag sedan tre år tillbaka. Under instundande jazzfestival i Gamla Stan kommer dock Jesse tisdagen den 5 april på Santa Clara ställa upp med hela sitt Jesses New Orleans Band. Kom dit i tid. Det blir trångt. Källaren Movitz, Sjätte Tunnan och Källarbyn är de andra ställena som festivalen kommer att anlita. Källarbyn har Jesse aldrig spelat på men säger:

– En nästintill perfekt jazzlokal. Välkomnande attityd.

Så vågar han tro på en pånyttfödelse? Med centrum i Gamla stan?

– Jag är inget orakel. Men förutsättningarna måste finnas om det skall lyckas – musiken skall vara livsbejakande, den måste ha klass, man ska ha kul och kanske (som swingdansen) vara en del av en internationell rörelse. Många av de yngre banden som poppar upp har till exempel inspirerats

av de unga gatubanden från dagens New Orleans, som de sett på YouTube. På vår tid inspirerades ju vi av jazzens pionjärer från New Orleans, Chicago etc, men så verkar det ju inte vara på samma sätt idag. Jag talade med vännen Lasse Edegran härförleden och han sa att turisterna nu för tiden heller lyssnar på dessa band än att de köar för att få höra gubbarna på Preservation Hall! Många som kommer fram till mig när jag lirar berättar ivrigt att de varit i New Orleans och där hörde de ”fantastiska band som spelade på gatorna” etc, etc!

– Du låter nästan optimistisk?

– Jag tror det finns framkomliga vägar. Jag är övertygad om att vår musik kommer att leva vidare i en eller annan form, inte nödvändigtvis så som det var när vi gick igång på den här musiken en gång i tiden. Vem kunde tro att tusentals unga människor skulle tända på swingdansen om man hade spått det för 25 år sedan? Eller att det skulle finnas Djangoinspirerade band runt om i landet – och världen?

Och så en sak till – det kommer unga trombonister och tar lektioner av farbror Jens.

– Jag lär ut hur man growlar, sordinerar, skapar glissando, lirar på harmonierna och liknande.

Nog finns det hopp.

Peo Österholm

Kid Thomas Valentin Band

Kid Thomas Valentin Band

Jamming at Pub Profeten, Uppsala Sweden Nov 9th 1971

1) Girl of my Dreams 2) Tin Roof Blues 3) Pennies from Heaven 4) Sheik of Araby 5) Shake It And Break It (Weary Blues) 6) Go Down Sunshine 7) Bye Bye Blackbird 8) Blues

Kid Thomas Valentin (trumpet, alla spår), Louis Nelson (trombon alla spår), Albert Burbank (klarinett, alla spår), Per Oldaeus (altsaxofon, spår 1), Harold Minerve (altsaxofon, spår 8), Emanuel Paul (tenorsaxofon, alla spår), Lars Tidholm (piano, alla spår), Håkan Rosenqvist (banjo, spår 1,2,3 och 5), Emanuel Sayles (elgitarr, spår 4, 6, 7 och 8), Joseph Butler (bas, spår 3, 4 och 5 samt sång spår 2 och 3), Joseph Benjamin (elbas, spår 5, 6, 7 och 8), Alonzo Stewart (sång, spår 2, 6 och 8), Ragnhild Sjögren (sång, spår 6) samt "Bobbie" Nell Brookshire Gordon (sång, spår 7 och 8).

Inspelad på Pub Profeten i Uppsala den 9 november 1971.

Upbeat Jazz URCD 292

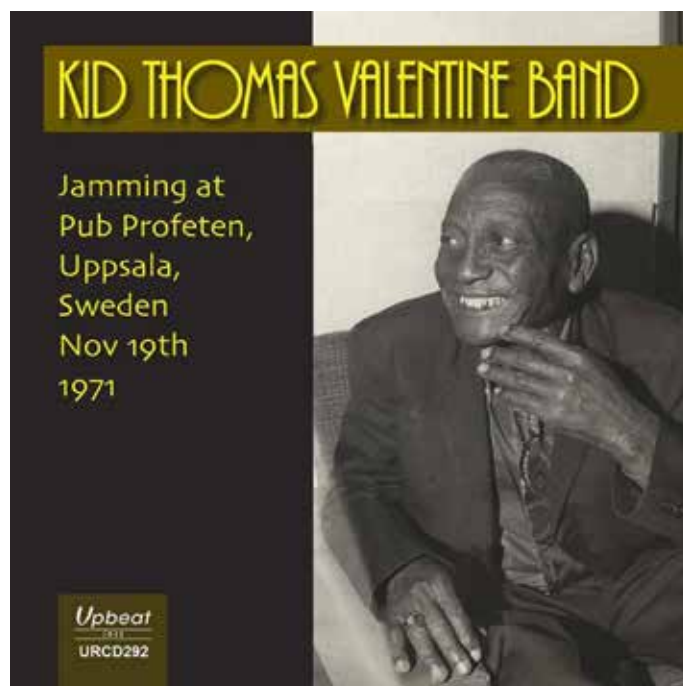
På det lilla häfte som följer med skivan beskriver Per Oldaeus bakgrunden till inspelningen.

Hösten 1971 turnerade en grupp amerikanska jazzmusiker i Europa under samlingsnamnet Newport Jazz Festival. I gruppen ingick bland annat Duke Ellingtons orkester och Kid Thomas band. Kvällen den 9 november gav Ellington och Kid Thomas två konserter i Uppsala för utsålda hus. Efter konserterna gick Kid Thomas och hans mannar till Pub Profeten för att äta och jamma. Senare under kvällen anslöt sig två medlemmar från Ellingtons orkester. Fyra unga svenska musiker tog chansen att jamma med de amerikanska idolerna. Lyckligtvis gjordes en inspelning in vid tillfället. Den finns nu tillgänglig på CD.

Mer att läsa om inspelningen finns i en av Lars Tidholm författad artikel som är publicerad i Jazz Pulsen nr 1 2019.

Skivan inleds med Girl of my Dreams. Kid Thomas leder ensemblespelet med sitt vanliga kraftfulla och delvis stötiga spel. Första solist är Per Oldaeus (som då spelade altsaxofon) som därefter följs av Lars Tidholm och Emanuel Paul. Trots avsaknaden av både bas och trummor fungerar det helsvenska kompet bestående av Lar Tidholm och Håkan Rosenqvist (taktfast banjo) utmärkt.

Även i Tin Roof Blues känner vi igen Kid Thomas som både inleder och avslutar. Louis Nelson levererar det traditionella trombonsolot som kan härledas till George

Brunis i NORK. Albert Burbanks har en spröd ton i sitt klarinettsolo. Alonzo Stewart spelade trummor med Kid Thomas på turnén. Han kunde intet med sig trummorna till puben men ville ändå uppträda. Här visar han prov på sin sångförmåga.

Pennies from Heaven spelas sällan av NO- eller dixielandband. Desto roligare att hör den här. Bassisten Joseph Butler deklamerar texten. Som vanligt gedigna insatser även av de övriga blåsarna. Ett extra plus till Emanuel Pauls rytmiska uppbackning av Joseph Butlers deklamation. Stadigt banjospel av Håkan. Det här är mitt favoritspår på skivan.

Däremot tillhör The Sheik of Araby de melodier som regelbundet spelas av NO-och dixielandband. Louis Nelson inleder, något som inte är ovanligt när det gäller Kid Thomas olika band. I kompet har Emanuel Sayles inträtt, nu på elgitarr i stället för som vanligt på banjo. Albert Burbank sjunger, i ett korus ackompanjerad av en kör som framför den smått skabrösa ramsa som många band tagit upp. Jag har hört ramsan framföras även på svenska. Solon av både Emanuel Paul och Albert Burbank.

Weary Blues även kallad Shake it and Break spelas som brukligt i ett snabbt tempo. Kid Thomas som alltid kraftfull. Även de andra veteranerna igenkännbara. Svensarna bidrar med ett pianosolo och ett taktfast banjospel. Ragnhild Sjögren sjunger tillsammans med Alonzo Stewart i den långsamma och melodiosa Go Down Sunshine. Spåret inleds med ett gitarrintro av Emanuel Sayles. Elgitarr var, enligt Per Oldaeus, inget främmande instrument för Emanuel Sayles. Han hade nämligen, enligt samma källa, på detta instrument spelat in skivor med Roosevelt Sykes på 1940-talet. Även elbas i kompet. Soloinsatser av Albert Burbank och Louis Nelson.

”Bobbie” Nell Brookshire Gordon följde med på turnén som vokalist i Ellingtons orkester. Efter en inledning av Louis Nelson sjunger hon den gam slagdängan Bye Bye Blackbird (inspelad av bl.a. Frank Sinatra). Även här utgörs kompet av piano, elgitarr och elbas, något ovanligt i NO-jazz sammanhang. Men är det jam-session så är det!

Skivan avslutas med en Blues som inte getts någon närmare titel. Efter ett gitarrintro hörs bl.a. sång av ovan nämnda ”Bobbie” Nell Brookshire Gordon och Alonzo Stewart. Här ansluter ytterligare en medlem från Ellingtons orkester, nämligen Harold Minerve på altsaxofon. Detta är inte den bästa skiva som Kid Thomas har spelat in. Men inte heller den sämsta. Spännande och glädjande att kombinationen av veteraner från New Orleans och (då) unga jazzmusiker fungerade så bra. Veteranerna håller sin vanliga höga standard. De svenska musikererna skämmer inte ut sig. Tvärtom! Detta gäller särskilt om jag jämför Lars Tidholm med den av Kid Thomas ofta anlitade Joe James. Det måste vara ett minne för livet för de fyra svenskar som finns dokumenterade på skivan. Och – om jag förstått saken rätt – även för de svenska jazzentusiaster som gjorde inspelningen i Uppsala.

Skivan går att beställa via www.upbeatmailorder.co.uk

Nils-Bertil Morgell

E-postbrev till redaktionen ang. en älskare av JazzPulsen

Hej!

Hoppas jag skriver till rätt person men det är så att min hundvalp har ätit upp senaste numret av JazzPulsen. Hon heter Dixie förresten och hon gillar New Orleans jazz. Jag hade inte läst hela tidningen och dessutom sparar jag på alla. Kan du skicka en ny och meddela vad jag ska betala?

Hälsningar

Christina Lundin

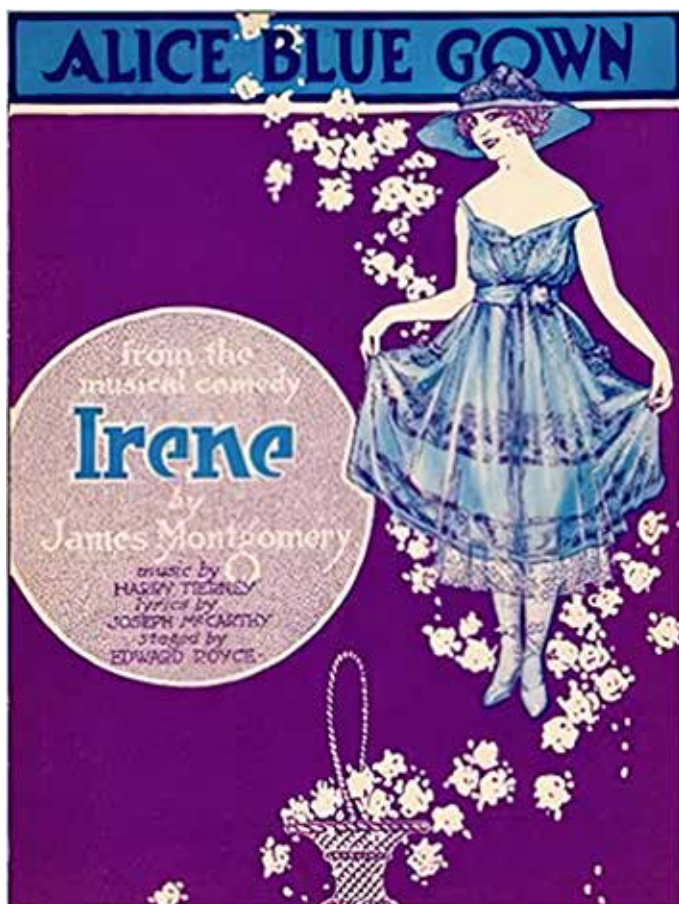

Vet inte om det har hunnit komma in i kalendariet att Spicy Advice Ragtime Band spelar i Abrahamsbergskyrkan den 8:e maj kl 18:00

Lägg gärna in det annars, för det är första gången på mycket länge vi spelar hela bandet i Stockholmsområdet, så kanske finns ett visst allmänintresse...

Jocke Falk

Alice Blue (?) Gown

Vems är egentligen klänningen i denna välkända evergreen från början av förra seklet? Låten, som på svenska heter I min blommiga blå krinolin, framförs ju emellanåt även i jazzsammanhang.

Många av oss har nog inte lyssnat så där jättenoga på (den engelska) texten och har väl därför uppfattat att det handlar om en tjej som heter Alice och som har en blå klänning. Inget vore ju konstigt med det! Men det stämmer inte utan så här ligger det till:

Theodore Roosevelt, amerikansk president 1901-19, hade en dotter som hette Alice. Hon var omåttligt förtjust i kläder i en svagt ljusblå nyans, närmast vad som brukar kallas isblått. Eftersom hon ju var "first daughter" i USA fick hennes förkärlek för den färgen ett enormt genomslag. Denna färg kom t o m att kallas Alice Blue och blev ett begrepp i modevärlden.

Det skrevs också en melodi på temat som sjöngs för första gången på Broadway i musicalen Irene och melodin blev ju snart en populär standard som vi alla känner igen även hundra år senare.

Hade det varit som kanske dom flesta, i varje fall icke engelsktalande, nog trott skulle ju titeln rätteligen skrivits Alice's Blue Gown.

Per Strömbäck

Jazz at vespers

Min familj flyttade till Stockholm från Skåne i slutet på 1950-talet. Mina frikyrkliga föräldrar gick då med i Bromma Missionsförsamling som höll till i Abrahamsbergskyrkan. Jag fick snart massor med nya kompisar, de flesta av dem intresserade av New Orleansjazz, något som jag knappt hört talas om. Många av dem spelade själva i olika band. Där fanns bröderna Ingelstam, Bim och Hasse, där fanns Lars "Sumpen" Sundbom, Gunnar Berglid och bröderna Sörnäs, Lennart och Kalle liksom trummisen Stickan Lindwall. Kyrkan hade en blåsorkester där alla de här var med och efter blåsorkestern övningar var det alltid jam och då kom även killar utifrån och var med. En av dem var Bengt "Bomull" Behmer, klarinettist från Lidingö, en annan var trumpetaren Roffe Wahl. Så småningom började jag också bli intresserad av jazz och ganska snart övertalade Kalle Sörnäs mig att börja spela banjo.

En av mina första skivor var Jazz at Vespers med George Lewis band, han var den stora idolen bland de unga musikerna i kyrkan. Jag hade en kompis från Vällingby, Janne M. som hade börjat spela trumpet och ville lära sig lite låtar, så han frågade om han fick låna Jazz at Vespers, och det fick han ju. Nu var det här på sommaren och Janne hade råkat låta skivan ligga kvar i solen i ett fönster vilket resulterade att den hade blivit skev. Och så kunde han ju inte lämna tillbaka den till mig. Då kom han på att han kunde lägga den i ugnen en stund på svag värme så skulle den säkert bli platt igen. Så det gjorde han men sen glömde han bort hela saken. Sent på kvällen när han skulle gå och lägga sig kom hans pappa in på rummet och frågade: "Jan, ska du inte ta ut din kaka ur ugnen?" Jäklar, skivan, den hade han ju glömt. När han tog ut den ur ugnen så var den visserligen platt, men han hade nog haft lite för hög värme och så hade den nog varit inne lite för länge. Den var till storleken mera lik en EP än en LP och mer än dubbelt så tjock som en vanlig skiva. Så det var bara för Janne att ta sig in till Svala och Söderlund i Konserthusets källare och köpa en ny Jazz at Vespers.

Lars Mjönes, pensionerad strålskyddsfysiker, ännu inte helt pensionerad banjospelare

Nu var det 2022...

Tänker förstås på Eyvind Johsons Nu var det 1914. Först pandemin, alla som gick bort. Och så det obeskrivbara världsläget. Igen. Skriva av sig, det enda som går. Hoppas att någon kommer att läsa det här. Att vi kommer att finnas kvar. 20 dagar kvar till min jämna födelsedag. Om vi inte jämnas med marken. Alla människor är flera personer. Vi har både Doktor Jekyll och Mister Hyde i oss. Tortera Putin långsamt, döden måste få ta tid. Bomba hela jävla Ryssland. Nej, nej. Ge dig frivilligt, de stackars militärerna veta icke vad de göra. Nej, mittåt, vissa förvirrade skribenter veta icke vad de skriver.

Men optimisten och pessimisten då? Jävla vad dåligt man spelar, ingen ambis och inte fan vill nån spela med en... folk tar för sig, taskigt lirar dom också. Alla bra musikanter är borta, bara jag kvar. Ingen tänker på mig. Ingen ska få lira med mig. Haha! Tvärtom, gaska upp dig! Öva, öva! Ta fram din egen entreprenörstalang. Man får inget gratis! Ring, charma! Övertala! Jag är som en yngling fast morfar jag är, ja rospiggen spritter... Statistiskt är du ju dödsfärdig men din fysiska ålder (den vågar man ju inte tänka på). Tio år sen man fyllde jämnt. Men känslan är ju att man fyller jämnt jämt.

Den här jävla datorn fattar jag ingenting av. Var hittar man kursiv stil, radavstånd? Allt var bättre förr. Bunk Johson-sällskapet t ex. Regelbundna möten, alla levde, intressanta föredrag, frågesporter som Scherman alltid vann. Nu ska visst nån jävla senil föredetting med grötig röst prata om trumpetare som berört honom. Det skiter väl jag i, vem fan bryr sig om jazz i dessa tider. Blues, blues, ballader. Tvärtom jävla Dysterkvist! Det är väl underbart när en människa vill öppna sitt hjärta, tänk bara på Reinfeldt. Han öppnade han. Nej, han får helt enkelt tänka om. Spela lite mer sprudlande toner. Lite mer av flykt och eskapism. Äh, dom jävla lågpannorna vet inte vad eskapism är. Det sitter ju en satans massa fjortisar där som inte ens har studenten.

Märkligt, undrar om ryssarna gått in i min dator också. Bokstäverna lyder inte, förklaringarna är borta. Undrar om det inte sitter nån jävla ryss under skrivbordet och ändrar den här texten också. Det står ju så mycket skit i den! Se så min gode man, skriv nåt vettigt så fastnar det nog. Nä, jag tror jag fotvandrar till Ukraina och ansluter mig till frihets kämparna... Gör vad du vill din förbenade Ior (alltså den där åsnan i Nalle Puh, för er som inte fattar ett skit), men skriv nåt läsbart först och ta med kornetten, hotta lite i Kiev, dom älskar jazz där.

Jo, ett faktum är att ett Bunk Johnson-möte går av stapeln den 2 april och att detta var skälet till den här drapan. Men blodtrycket sjunker lite när man får bli förbannad. Ett alternativt program kanske blir nödvändigt. En lamslagen hoper pensionärer får man gå lite varsamt fram med. Jag har ju skrivit om samma bluesgenier, egentligen samma kåseri i 20 år. Började i Orkesterjournalen på den tid Lasse Westin var boss. Han kunde och älskade all bra jazz. (finns Westin kvar vid liv?) Därefter har några irrhjärnor fortsatt ge ut tidningen, som numera är oläsbar för oss som inte är lika musikflexibla. En av dem hade aldrig hört talas om Johnny Dodds! Till saken, som den törstige japanen sa med ett '.

I dag mina kära vänner, levande och döda, flyr vi bort ett tag och lyssnar på glad, optimistisk och lagom nostalgisk musik. Och du där borta, som trots att din farfarsfar var ryss får min tillåtelse att vara kvar. Song of India, Tommy Dorseys oförlikliga inspelning med Bunny Berigan. Det var en trumpetare det! Lyss till hans ton, attack, briljans, ja vad man kan göra på 24 takter. Det var tider det, då Indien ännu var en brittisk koloni, inga ryssar där inte... förlåt...

Ola Pålsson

Diskografiska notiser 11: Wilson

I maj 1931 gjorde John Hammond sin första insats som grammofonproducent. Han ville lansera pianisten Garland Wilson (1909-1954) och fick betala \$ 150 för själva inspelningen och var tvungen att förbinda sig att köpa 150 exemplar av 30 cm-skivan som rymde fyra melodier (Hammonds bok uppger bara två). Wilson var i Europa 1932-1939 och 1951-1954.

Garland Wilson (p, voc)

New York 18 maj 1931 (Hammond 18 september)
Meritt 4 (LP)

W 230205-1

Dear old Southland / Limehouse blues

W 230206-1 St. James infirmary vocGW /
When your lover has gone

1933 hörde Hammond en radiosändning med Earl Hines' orkester från Chicago. Just denna kväll var Hines ersatt av Teddy Wilson, då ännu ett okänt namn. Han hade gjort inspelningar med Louis Armstrong, men där märktes inte hans insats. Hammond blev mäktigt imponerad och kontaktade radiobolaget i Chicago och fick namnet på pianisten. Han tyckte Wilson skulle platsa i Benny Carters orkester och gav honom \$ 150 för att åka till Chicago och hämta honom. De bägge kom tillbaka i lagom tid för Carters session den 16 oktober 1933. (Härav följer att Wilson INTE medverkar på Carters tre sessioner 1932-1933 som Rust felaktigt anger.) Hammond kom sedan att producera de klasiska inspelningar med Teddy Wilson och Billie Holiday för American Record Corporation (som Hammond felaktigt kallar American Record COMPANY). Wilsons titlar utgavs på fullprisetiketten Brunswick, Holidays på lågprisetiketten Vocalion (från 1940 namnändrat till OKeh).

Teddy Wilson (p). Sessionen saknas hos Rust.

New York 10 oktober 1933 (Hammond: 13 oktober)

Columbia privat

W 176340-1 Liza samt W 176340-1 Rosetta

Omtagningar gjordes 22 maj 1934 (kasserade, men utgivna på Meritt 4 (LP), 31 juli 1935, privatinspelningar (P-matrisprefix), pianosolon ej orkester som hos Rust, utgivna på CBS (F) 66370 (LP), 7 oktober 1935, utgivna på Brunswick 7563. Ny version av Rosetta 1 februari 1935 för Brunswick, kasserad samt 7 april 1941, utgiven på Columbia 36632 (två tagningar utgivna).

Jag har gått igenom Tom Lords diskografi och de enda senare studioinspelningarna av dessa melodier är Liza 12 april 1953, Clef 89071 och Rosetta 3 december 1959, Columbia CL 89071 (LP).

Björn Englund

Diskografiska notiser 12: Betydelsen av T # 2

1981 fick jag uppdraget att slutföra revisionen av Harry Nicolaussons andraupplaga av den svenska jazzdiskografin. Jag fick se till att det var konsekvent stavning av skivmärken, instrument, titlar m.m. Dessutom fick jag rätta en del galenskaper. Nicke hade skickat sitt korr till ett flertal skivsamlare för granskning och rättning och när jag fick ett andrakorr stod det att Åke Fagerlund hade gjort alla sina inspelningar i Göteborg! Det var väl någon lokalpatriot som hävdade detta utan att ha tillgång till korrekta källor.

När boken väl kom i tryck upptäckte jag ett FRUKTANS-VÄRT feltryck som undgått mitt falköga: på sid 174 under Quincy Jones står det angivet Met EP 60338. Den är från ljudbandet till Arne Sucksdorffs film Pojken i trädet, som var Quincys första filmmusik. Met var ju förkortningen för Metronome, men det bolaget hade ingen dylik katalogserie. Det skulle stå MER = MERCURY. Trots det genanta i situationen nådes jag inte begära att man skulle dra in och trycka om boken. Filmen hade premiär 25 september 1961 och blev Sucksdorffs sista.

Björn Englund

Diskografiska notiser 13: Gene Krupa - false date

På sida 987 i Rusts Jazz records 1897-1942 finns angivet en Krupasession med fyra titlar daterad till 4 oktober 1938 i Chicago. Detta är fel. Inspelningen skedde den 11 oktober 1938, men alla fyra titlarna underkändes av tekniska skäl. Två tagningar (1-, -2) gjordes. Under datumet 17 oktober återfinns alla fyra titlarna men bara med tagning -4. Hade det varit tagning -3 och -4 hade det varit en omtagnings-session, enbart -4 = dubbning. Den vanligaste orsaken var att man fick beskära basregistret som hade fått "rumble". Detta innebär ju att alla 78-utgåvor är dubbade och Rust har korrekt angivit alla dessa nummer med kursiv stil vilket är koden för dubbning. Vi kommer aldrig att kunna veta om dubbningarna gjordes av första- eller andratagningarna.

Från mars 1939 gjorde Columbia alla sina inspelningar på 40 cm acetatlack och skivorna har alltid antingen -A eller -1 som tagning, vilket inte alltid betyder att det är första-tagningen. Av de tagningen som fanns på acetaten, valde man ut den bästa som lika gärna kunde vara den andra eller tredje. Dessa acetatlack har bevarats har kunnat användas för att utge tidigare utgivna tagningar på LP och CD av bl.a. Goodmans sextett med Charlie Christian.

Björn Englund

Diskografiska notiser 14: Världen största oktet?

En filosof har uttryckt att det bara finns tre slags människor: de som förstår sig på matematik och de som inte förstår sig på matematik. Många jazzmusiker hör till de fåvitska. Clarence Williams Barrel House Five bestod av fyra musiker, Red Nichols' Five Pennies kunde vara upp till tolv man och Jularbo J:rs trio bestod av fem man.

Medlemmarna i Oktetten Läderläpparne hävdade att de var VÄRLDENS STÖRSTA OKTETT (11 man!). Studentspexorkestern grundades 1961 och har gjort ett flertal grammofoninspelningar, av vilka inga har medtagits i den svenska jazzdiskon. Jag har en EP med gruppen som delvis finns tillgänglig för avlyssning på Youtube.

Oktetten Läderläpparne: Robert "Porter" Engström (ess-co, ts, voc), Bengt Modin (tp), Jan Wallgren (ah), Sture Enerdal (tb), Bert Andersson (vtb), Anders Langlet (cl, ss), Lennart Dossel (cl, bars), Björn "Nalle" Almberg (bj), Odd Kjölrsrud (tu), Ulf Karlströmer (dr), Lasse Sarri (tempelblock, effektinstrument).

Stockholm april 1965

Karusell KSEP 3337

KSEP-3337- A

På dansbanan (Birger Sjöberg)

Gökvalsen (E. J. Jonasson, arr. Gustaf Egerstam)

Chili bom bom (W. Donaldson, Cliff Friend) vocRE

KSEP-3337-B

Star dust (Hoagy Carmichael, arr. Edvin Olson)

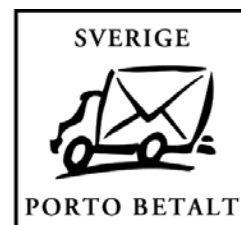
Tom Tommes trumma (Tom Thumb's drum)

(Leslie Sarony, arr. Robert Engström) "

Engström, Langlet och Almberg är väl de som är kända i jazzkretsar. Langlet och Dossel har en het klarinettduett på Chililåten. Dossel spelade Ess-klarinet och B-klarinet i Karlbergs musikkår (där även jag medverkade) och ledde dessutom ett storband på Karlberg. Lasse Sarri är väl känd från TV.

Björn Englund

Avs. Föreningen Klassisk Jazz, c/o Hans Nihlén Krukmakargatan 567 117 41 Stockholm

Gamla stans jazzdagar

Jazzfestival i Gamla stans källarklubbar 4 - 9 april 2022. 20-talsjazz i klassisk källarjazzmiljö med ett tiotal orkestrar. Joakim Falks Blue Devils, Old Boy Stompers, Mandy's Blue Seven, Jubilee Stompers med flera spelar på Santa Clara, Café Källarbyn, Sjätte Tunnan och Källaren Mowitz.

Fri entré!

Välkomna!

Måndag 4/4	Jubilee Stompers	19.00 - 21.30	Santa Clara Lilla Nygatan 17
Tisdag 5/4	Jesse New Orleans Band	19.00 - 21.30	Santa Clara
Onsdag 6/4	Skånegatan Syncopaters	19.00 - 21.30	Santa Clara
Onsdag 6/4	Basklas and his Ten Doctors of Syncopation	19.00 - 21.30	Sjätte Tunnan Stora Nygatan 43
Torsdag 7/4	Mandy's Blue Seven	19.00 - 21.30	Santa Clara
Torsdag 7/4	Mowitz Hot Five	19.00 - 21.30	Källaren Mowitz Tyska Brinken 34
Fredag 7/4	South Station Stompers	19.00 - 21.30	Källaren Mowitz
Fredag 8/4	Patchwork Jazz Band	19.00 - 21.30	Sjätte Tunnan
Fredag 8/4	Christer Fellers New Orleans Stompers	19.00 - 21.30	Café Källarbyn Stora Nygatan 31
Lördag 9/4	Old Boy Stompers	15.00 - 17.30	Café Källarbyn
Lördag 9/4	Jacob Ullbergers Red Hot Three	17.30 -	Café Källarbyn
Lördag 9/4	Joakim Falks Blue Devils	- 21.30	Café Källarbyn

Med reservation för eventuella ändringar i programmet!